

David Baldacci
A
MERÉNYLET

David Baldacci

A

MERÉNYLET

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Hit

Copyright © 2013 by Columbus Rose, Ltd.

Hungarian translation © Vadász Márton

© General Press Könyvkiadó, 2026

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
VADÁSZ MÁRTON

ISBN 978 615 104 114 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Borító nyomdai előkészítése KISS GERGELY
Belív nyomdai előkészítése TORDAS és TÁRSA Kft.
Nyomta és kötötte ADUPRINT Kft., 2026
Felelős vezető Tóth Zoltán ügyvezető igazgató

1. fejezet

Doug Jacobs a tervezett merénylet izalmától felvillanyozva megigazította a fejhallgatóját, és feljebb tolt a gépe fényerejét. Ettől már olyan tisztán látta a részleteket, mintha maga is a helyszínen lett volna.

De hát adott istennek, hogy nem így van.

Több ezer kilométer választotta el onnan, ám a képernyőre nézve ezt persze nem lehetett megállapítani. Nincs az a pénz, amiért vállalta volna, hogy ott legyen. Különben is vannak, akik sokkal alkalmassabbak az ilyen munkára. Hamarosan beszélni fog az egyikükkel.

Jacobs körülhodozta a tekintetét a napsütötte washingtoni negyedben lévő irodája négy falán és egyetlen ablakán. A helyiség egy kívülről teljesen átlagosnak tűnő, alacsony téglapépületben volt. Egy olyan környéken, ahol az újak között régi házak is álltak, némelyikük omladozó, mások szépen restaurált állapotban. Ennek az épületnek bizonyos részei azonban egyáltalán nem voltak hétköznapiak. Ilyen volt például a vastag acélkapu és az ingatlant körülvevő magas kerítés. Fegyveresek járőröztek a belső folyosókon, és térfigyelő kamerák kémelelték, mi történik a kerítésen kívül. A környező utcákban járkáló és ott lakó emberek számára semmi sem utalt arra, hogy mi zajlik odabent.

Márpedig sok minden zajlott.

Jacobs felvette a friss kávéval teli bögréjét, amelybe az imént háromzacskónyi cukrot is beleöntött. A monitor figyelése intenzív koncentrációt igényelt. A kávé sokat segít ebben. Hozzájárul ahhoz az izgalmi állapothoz, amely néhány percen belül a hatalmába keríti.

Beleszólt a fejhallgató mikrofonjába:

– Alfa egyes, helymeghatározást kérek! – mondta parancsolóan.

Eszébe villant, hogy úgy beszél, mint egy légi forgalmi irányító, aki a légi folyosók biztonságára ügyel.

Nos, bizonyos értelemben én is az vagyok. Csak épp az úti cél minden esetben a halál.

A válasz szinte azonnal érkezett.

– Alfa egyes jelentkezik. A helyszín a célponttól hétszáz méterre nyugatra. Lakóház keleti homlokzatának hatodik szintje, balról a negyedik ablak. Ráközelítve látnia kell a puskám csőtorkolatát.

Jacobs előrehajolt, az egérrel odavitte a kurzort az említett pontra, majd kinagyította a valós idejű műholdas képet. Az Amerikai Egyesült Államok számos ellenségének otthont adó távoli városnak ebben a bizonyos ablakában, a párkány széle fölött kivehetővé vált egy, a puska csövére csavart hosszúkás hangtompító. A puska egy speciális, nagy távolságból is ölni képes fegyver volt – feltéve, hogy éles szemű és biztos kezű ember használta.

És most pontosan ez volt a helyzet.

– Vettem, Alfa egyes. Csőre töltve, célra tartva?

– Igen. A távcső beállítva. Célkereszt a célponton. Hangtompító a megfelelő frekvencián. A lenyugvó nap mögöttem, a célszeméllyel szemben. Fényvisszaverődés nincs. Minden kész.

– Rendben, Alfa egyes.

Jacobs az órájára nézett.

– A helyi idő 17:00?

– Pontosán. Friss hírszerzői információk?

Jacobs rákattintott egy ikonra, és felolvasta a képernyő egyik sarkában megjelenő szöveget.

„Minden a tervek szerint halad. A célszemély öt perc múlva érkezik. A járdaszegélynél száll ki a limuzinból. A tervek szerint röviden válaszol az újságírók kérdéseire, majd tíz másodperc alatt beér az épületbe.”

– Biztosan tíz másodpercig tart a bejutás?

– Megerősítve – felelte Jacobs. – De az interjú egy-két percnél hosszabb is lehet. Erre figyelnie kell!

– Értettem.

Jacobs néhány percig a képernyőre koncentrált, amíg meg nem látta, amire vártak.

– Oké, közeledik a konvoj.

– Látom. A látómező tiszta. Nincsenek akadályok.

– A tömeg?

– Az elmúlt órában megfigyeltem az emberek mozgását. A biztonságiak elkerítették őket, és ezzel úgy kijelölték az utat, amin majd végighalad, mint egy sötétben kivilágított kifutópályát.

– Rendben. Már én is látom.

Jacobs imádta közelről nézni az akciókat, anélkül hogy a saját életét veszélyeztette volna. Sajátos módon így is többet fizettek neki, mint a vonal másik végén lévő embernek. Pedig az az ügynök a helyszínen volt, és ha a lövést elvétette, vagy utána nem sikerült elég gyorsan kereket oldania, megpecsételődött a sorsa. Mindenki tagadná, hogy ismeri, semmilyen személyazonosító okmányt nem találnának nála, ami a megbízójával összefüggésbe hozhatná, vagy amit a saját védelmében használhatna. Abban az országban, ahol ez a bizonyos merénylet történik, akasztás lenne a lövész sorsa. Vagy talán lefejezés.

Eközben Jacobs itt ült, biztonságban, és busásan megfizették.

Sokan tudnak jól célozni és pillanatok alatt felszívódni – gondolta –, de ezek mind balekok. Én, aki az összefüggéseket is értem, nem vagyok az. Minden az előkészítésen múlik, ezért én megérdemlem a nagy zsozsót.

– Közelítsen a célpontra! – szólt ismét a mikrofonba. – A limó mindjárt megáll.

– Vettem.

– Adjon hatvan másodperces jelzést, mielőtt lő! Addig csendben maradunk.

– Oké.

Jacobs megszorította az egeret, és úgy tartotta az ujját a bal egergombon, mintha az egy puska ravasza lenne. Dróntámadások során kattintott is, és nézte, ahogy a célpont eltűnik egy lánggömbben. A számítógép gyártója valószínűleg soha nem gondolta volna, hogy az eszközeit ilyesmire is használják majd.

A légzése felgyorsult, miközben tudta, hogy a lövésze éppen ellenkezőleg, annyira lelassul, hogy szinte meg is áll. Egy ilyen nagy távolságból leadott lövésnél ez elengedhetetlen. Nincs lehetősége hibázni. Egyetlen pontosan irányított halálos lövés. Ilyen egyszerű ez.

A limuzin megállt. A testőrök kinyitották a hátsó ajtót. Tagbaszakadt, izzadó, fegyverrel és fülhallgatóval felszerelkezett férfiak hordozták körbe a tekintetüket, veszélyforrások után kutatva. Elég jók voltak. De az elég jó kevés, ha a legjobbakkal állsz szemben.

Márpedig Jacobs minden embere a legjobbak közül került ki.

A férfi kilépett a járdára, és hunyorogva nézett a lemenő nap erős fényébe.

Ferat Ahmadi egy megalomániás, erőszakos fickó volt, aki a zavaros belpolitikai helyzetet kihasználva a már most is szegénységben élő népét egy még sötétebb útra akarta vezetni. Ezt nem engedhették meg.

Ideje volt csírájában elfojtani ezt a problémát. Voltak mások is az országban, akik készen álltak átvenni a hatalmat. Kevésbé gonoszak, mint ő, és alkalmasak arra, hogy a civilizáltabb országok könnyen manipulálhassák őket. A mai bonyolult világban, amikor hetente változik, hogy ki a barát és ki az ellenség, nem érdemes ennél jobb megoldásra várni.

De ez nem Jacobs gondja volt. Neki csak annyi volt a dolga, hogy teljesítse a kapott feladatot. Ő csak az ítélet-végrehajtók egyike volt.

A fejhallgatójából két szó hallatszott:

– Hatvan másodperc.

– Vettem, Alfa egyes – felelte Jacobs. Nem mondott olyan ostobaságot, hogy „sok szerencsét”. A szerencsének semmi köze ehhez.

Bekapcsolt egy visszaszámlálót a számítógép képernyőjén.

A célpontra nézett, majd az órára.

Figyelte, ahogy Ahmadi az újságírókkal beszélget. Ivott egy korty kávé, majd letette a poharat. Ahmadi befejezte a válaszadást az előre egyeztetett kérdésekre. Egy lépést hátrált a riporterektől.

Testőrei szabaddá tették előtte az utat, amelyen egyedül fog végigmenni, hogy fotózhassák, és mindenki lássa, milyen határozott és bátor vezér.

Ezzel egy rés nyílt a biztonsági rendszeren, ami az utcán jelentéktelennek tűnt. Egy, a magasból figyelő, képzett mesterlövész számára azonban olyan volt, mint egy széles és hosszú hasadék egy hajótest oldalán, amelyet milliányi gyertya fényével felérő reflektor világít meg.

Húsz másodperc. Már csak tíz...

Jacobs, szemét a monitorra szegezve, elkezdte a visszaszámlálást.

Pár pillanat, és meghal, gondolta. Ennyi. Küldetés teljesítve. Jöhet a következő.

Persze csak egy jó kis steak és a kedvenc koktéjja elfogyasztása után, és amikor már eldicsekedett a kollégáknak a legújabb győzelmével.

Három, kettő, egy.

Jacobs nem látott semmi mást, csak a képernyőt. Úgy koncentrált, mintha neki magának kellene leadnia a halálos lövést.

Ablakcsörömpölés. A golyó a hátába fúródott, miután átütötte az ergonomikus szék támláját. Áthatolt a testén, és mennydörgő hanggal kirobbant a mellkasából. Végül a számítógép képernyőjét is megrepesztette. Pont akkor, amikor Ferat Ahmadi sértetlenül belépett az épületbe.

Doug Jacobs viszont a padlóra borult.

Semmi steak, semmi koktéj. A halott ember már nem dicsekszik.

2. fejezet

A park futóösvényén kocogott egy hátizsákkal a vállán. Majdnem este hét óra volt. Alkonyodott, a levegő lehűlt. A taxisok dudáltak. A gyalogosok hazafelé tartottak egy hosszú munkanap végén.

A Ritz-Carlton bejáratával szemben lovas kocsik sorakoztak. Az egyre erősebb szürkületben kopott cilinderes írek várták a következő fuvarjukat. A lovak patái az aszfalton kopogtak, nagy fejüket az abrakos vödörbe hajtották.

Manhattan belvárosa volt ez teljes pompájában. A jelen és a múlt úgy keveredett benne, mint tartózkodó idegenek egy hivatalos fogadáson.

Will Robie nem nézett se jobbra, se balra. Sokszor volt már New Yorkban, és sokszor járt a Central Parkban is. Nem turistaként érkezett ide.

Még sosem turistáskodott.

A pulóvere kapucnijának a zsinórját szorosra húzta és elöl megkötötte, hogy eltakarja az arcát. A Central Parkban rengeteg térfelölő kamera van. Nem akart egy felvételen sem szerepelni.

A hídhöz érve megállt, majd egy rövid ideig még, mintegy levezetésként, helyben futott.

A bejáratú ajtót egy sziklába vájták. Zárva volt.

Álkulcsot vett elő, és pillanatokon belül kinyitotta.

Beosont, majd gondosan becsukta az ajtót maga mögött.

A helyiség egyszerre volt raktár és elektromos elosztóközpont, amelyet a Central Park takarításáért és éjszakai megvilágításáért felelős munkások használtak. Aznapra már végeztek, hazamentek, és Robie tudta, hogy csak másnap reggel nyolckor térnek vissza.

Ez bőven elég időt hagyott neki arra, hogy elvégezze, amiért idejött.

Levette a hátizsákját, és kinyitotta. Minden benne volt, amire a munkájához szüksége volt.

Robie nemrég töltötte be a negyvenet. Körülbelül száznyolcvanöt centi magas, nyolcvankét kilós, erős, szálkás izomzatú férfi volt. A nagy, látványos izmok csak hátráltatták volna, amikor a gyorsaság és a pontosság volt fontos.

A zsákban lévő számos alkatrész közül kikeresett hármat, és két perc leforgása alatt összeszerelte őket egy, speciális célt szolgáló eszközzé.

Egy mesterlövészpuskát tartott a kezében.

Egy negyedik, szintén nélkülözhetetlen tárgyat is előhúzott.

A távcsövet.

Ezt a karabély tetején lévő, fogazott Picatinny sínhez erősítette.

Vagy hússzor végiggondolta a terv minden részletét, a lövést, amit le kell adnia, és a helyszín biztonságos elhagyását, ami remélhetőleg ez után következik. Mindent memorizált már, de el akart érní arra a pontra, ahol már nem kell gondolkodnia, csak cselekednie. Ezzel értékes másodperceket takaríthat meg.

Mindez körülbelül kilencven percig tartott.

Ezután megvacsorázott. Felhajtott egy üveg elektrolitos vizet, és bekapott egy müzliszeletet. Ez volt a szokásos menü egy péntek esti, önmagával lebonyolított randevún.

Lefeküdt a raktár cementpadlójára, a hátizsákot a feje alá tette, és pillanatokon belül már aludt is.

Tíz óra és tizenegy perc múlva kell munkához látnia.

Míg a hozzá hasonló korú férfiak hazamentek a feleségükhöz és a gyerekeikhez, a munkatársaikkal buliztak vagy épp nőkkel randiztak, addig Robie egyedül rejtőzködött egy lepukkant raktárban a Central Parkban, és arra várt, hogy valaki megjelenjen, és ő megölhesse.

Merenghetett volna a jelenlegi élete értelmén, de nem talált volna kielégítő választ. Úgy is dönthetett, hogy egyszerűen nem foglalkozik ezzel. Ő az utóbbit választotta. Talán nem olyan könnyen, mint régen.

Mégsem esett nehezeére elaludni.

Ahogy nem okozott gondot számára az ébredés sem.
Kilenc órával később fel is ébredt.

Reggel volt. Hat óra múlt néhány perccel.

Most jött a következő fontos feladat: a detektálási sáv és a látótávolság beállítása. Ezek a legkritikusabbak mind közül.

A raktár téglafalát szárazhabarccsal fugázták. Ám ha valaki alaposabban megnézte, két lyukat talált a fugákban, amelyeket pont olyan helyeken fúrta, hogy rajtuk átnézve az ember a megfelelő irányba lásson. A lyukakat visszatöltötték a habarccsával azonos színű, rugalmas poliurea tömítőanyaggal. Ezt egy kis csapat csinálta, egy héttel korábban. Szerelőbrigádnak adták ki magukat.

Robie egy csipesszel megfogta mindkét tömítés végét, és kihúzta őket. A lyukak láthatóvá váltak. A puska csövét betolta az alsó lyukba, de megállította, mielőtt elérte volna a lyuk végét. Ez ugyan erősen korlátozta a célzás lehetséges szögét, de nem tehetett ellene semmit. Soha nem dolgozott tökéletes körülmények között.

A távcső pontosan a felső lyukkal került egy vonalba, és az elülső éle a lyuk peremére támaszkodott. Robie belenézett, és gondosan bemérte az összes környezeti és egyéb tényezőt, amelyek befolyásolhatják a küldetés sikerét.

A hangtompító méretét a csőtorkolathoz és a benne lévő lövedék átmérőjéhez igazították. A könnyű anyagból készült rövid eszköz nem csak arra szolgált, hogy csökkentse a csőtorkolati robbanás hangerejét, hanem arra is, hogy mérsékelje a fegyver visszarúgásának az erejét, tovább javítva a lövés találati pontosságát.

Az órájára nézett. Tíz perc volt még hátra.

Bedugta a fülhallgatóját, és a derékszíjára csatolta a parányi mikrofont. Így már készen állt a kommunikációra is.

Ismét belenézett a távcsőbe. A célkereszt a park egy bizonyos pontját fedte le. Mivel nem tudta mozgatni a puska csövét, Robie-

nak csak egy töredékmásodperce volt arra, hogy a célpontját megpillantva az ujjával meghúzza a ravaszt.

Ha egy milliszekundumot késik, a célszemély életben marad.

Ha egy milliszekundummal korábban lő, a célszemély akkor is életben marad.

Robie nem aggódott emiatt. Voltak már könnyebb feladatai is, az igaz. De voltak nehezebbek is.

Mély lélegzetet vett, és ellazította az izmait. Normális esetben megbízott valakit a távolsági megfigyeléssel. A segítő partnerekkel a közelmúltban, éles helyzetekben szerzett tapasztalatai azonban katasztrofálisak voltak, ezért ragaszkodott hozzá, hogy ezt a feladatot egyedül végezhesse el. Számíthatott rá, hogy ha a célszemély nem jelenne meg, vagy irányt változtatna, a fülhallgatón keresztül azonnal megkapná erről az értesítést.

Körülnézett a szűk helyiségben. Még néhány percig ez lesz az otthona, azután soha többé nem látja. Ha hibázik, ez lehet az utolsó hely, amit életében lát.

Újra az órájára pillantott. Még két perc. A puská a maga mellé húzott széken feküdt. Ha túl korán veszi fel a fegyvert, az elmerévitheti az izmait és tompíthatja a reflexeit, amikor rugalmasságra és gyorsaságra van szükség.

Negyvenöt másodperccel a lövés kiszámított időpontja előtt térdelt, a vállához emelte a puskát, a szemét a távcsőhöz, az ujját a ravasz elé illesztette. A fülhallgatója néma maradt. Ez azt jelentette, hogy a célpont közeledik. Az akciót nem fűjják le, minden a terv szerint halad.

Ettől kezdve nem kellett az órájára néznie. A belső órája olyan pontos volt, mint a legjobb svájci időmérők. A távcsövön át látott pontra koncentrált.

A célszemély egy szempillantás alatt eltűnhetett, és nem volt lehetőség arra, hogy újra megtalálja. Megvolt a maga módszere ennek a helyzetnek a kezelésére. Harminc másodperccel a tüzelés előtt elkezdett hosszabb lélegzeteket venni, fokozatosan lassítva ez-

zel a szívverését. A ravasz meghúzásához ideális nyugalmi állapot elérésére törekedett, ami szinte minden esetben garantálta, hogy a lövés halálos lesz.

Semmi kézremegés, semmi szemrebbenés.

Robie nem hallotta a célszemély közeledését. Még nem látta. De tíz másodperc múlva hallani és látni is fogja. És akkor egyetlen pillanatot áll csak a rendelkezésére, hogy célba vegye, és tüzeljen.

Az utolsó másodperchez ért a belső számolásban.

Ujja a ravaszon.

Will Robie világában, miután idáig eljutott, már nem volt visszaút.